

údolní rašeliniště, zas může člověk zahlédnout pouze při splouvání Vltavy od Soumarského mostu.

Tři další slatě už je ale možné prohlédnout si z poválkových chodníků. Jde o Tříjezerní slat nad Srním, Jezerní slat u Horské Kvildy a již zmiňovanou Chalupskou slat u Sviné Lady.

K Tříjezerní slati se chodí z Modravy: malebné obce, neda-leko níž vzniká soutokem Filipohuťského, Modravského a Roklanského potoka nejhezčí, i když nejkratší šumavská řeka Vydra. Cesta ke slati vede nej-vzácnější první zónou Národního parku, turista se musí držet na vyznačených trasách.

Samotnou slat tvoří tři pěkná malá jezírka, ke kterým se dojde po dřevěné lávce. Z té je možné okukovat informační tabulky rozmístěné po mokřadu okolo. Jedna upozorňuje na vzácnou borovici bažinnou, jiná na břízu trpasličí, další na masožravou rosnatku okrouhlostou. Tato červeně zbarvená rostlina obývá zejména ostrůvky na jezírcích. Svůj „jídelníček“ si obohacuje vstřebáváním drobného hmyzu, který zachytí pomocí lepkavých chloupků na listech.

U jezírek to pak vypadá jako na malém leteckém dni: z vody vykukují traviny, které slouží jako přistávací a startovací plocha pro různé druhy vážek a šíd-el. Žije tu například vážka tmavá, šídlo sitinové či rašelin-né. V okolí mokřadů se také vyskytují vzácní pavouci, třeba lovcůk vodní.

Bývalo tu pusto

I když je dnes na území ná-rodního parku pouze sedm obcí, kde trvale žije celkem jen tisíc obyvatel, neda-leko slatě se nachází důkaz, že v minulosti tu bylo výrazně rušněji. Oblast se však prakticky vyliadila po druhé světové válce, kdy se úze-mí celého Národního parku na-cházelo v hraničním pásmu a vojenském výcvikovém pro-storu. Takže například již zmi-ňovaná Modrava byla skutečně místem, kam dříve mohli jen pohraničníci.

O dřívějším osídlení však svědčí různé technické památ-ky. Jednou z nich je Vchynicko-

tetovský kanál. Byl vybudován na příkaz tehdejšího majitele panství Josefa Schwarzenberga během tří let na přelomu osm-náctého a devatenáctého stole-tí. Sloužil především pro splav-bu dřeva do nižších poloh. Dnes je možné si stavbu prohlédnout z prašné silnice, která kanál le-muje: podél cesty klidně plyne voda, přes níž se tu a tam kle-nou drobné kamenné mostky.

Kromě těžby dřeva a rašeli-ny změnilo v minulosti ráz Šu-mavy také sklárství. Skláři se v místních hvozdech usazovali již od středověku. Pro svou práci tu měli všeho dostatek: kromě dřeva se zde v podloží nachází křemenný písek i vá-penec.

Řada míst tak dnes sklářskou minulost připomíná: byt mnohde už jen názvem odvo-zeným od jména sklárny či sklářského mistra. To je Korku-sova Huť, Gerlova Huť, Pateří-kova Huť či Kubova Huť. Na-příklad Kubova Huť je dnes vy-hledávaným turistickým stře-diskem: v drobné obci, kde se nachází nejvýše položená želez-niční stanice v Česku, stojí řada stylových hotýlků a penzionů. A je to také ideální výchozí mís-to pro cestu na Boubín.

Pochod kolem ohrady alias Boubín

Z Kubovy Huti musí člověk vystoupat na vrcholek skály Srní hlava a po chvíli dojde k trojhrannému Johnovu ka-menu. Ten ukazuje místo, kde se rozdělují tři polesí – Žátoň, Kubova Huť a Včelná. Kámen

dostal jméno od Josefa Johna: knížecího lesmistra, který jako první někdy kolem roku 1850 nechal Boubín zapsat jako pra-les.

O pět let později vznikla v tomtéž místě rezervace i vý-měře 144 hektarů. Ne na dlou-ho: v roce 1870 přišla do kraje ničivá vichřice, která prales po-škodila, a území rezervace se zmenšilo na pouhých 47 hekta-rů. Státní přírodní rezervace tu byla vyhlášena v roce 1933.

A když jsme u těch letopo-čtů: v roce 1992 byly pralesovi-té jádro lesa a přilehlé ochran-né pásmo přehlášeny na národ-ní přírodní rezervaci.

Dnes cedulky lákají do prale-sa na „setkání s původní příro-dou“. Tu však člověk musí po-zorovat skrze masivní a pomě-rně vysoký dřevěný plot, který to nejvzácnější z pralesa lemuj-e po celé délce čtyřkilometrové na-učné trasy.

Informační cedule u ohrady navádějí chodce, čeho si během procházky všimát: jednou uka-zují místo, kde stával Král smr-ků, který dnes pomalu splývá s okolní přírodou, jindy chůdo-vé kořeny, jednu z největších zvláštností pralesa, potře-tí zas na vzácné živočichy žijící na březích Boubínského jezírka.

Vrchol Boubína je vysoký 1362 metrů a výšlap na něj je opravdu strmý. Když na něj v roce 1867 vystoupal kardinál Schwarzenberg, považovali to místní za tak mimořádný vý-kon, že zdatnému kardinálovi vzdali hold v podobě nápisu na vrcholovém kameni. Dodnes je

možné přečíst si tento krátký vzkaz: „Kardinál Friedrich Fürst von Schwarzenberg, 3. 8. 1867“.

Ledovcová jezera

Fakt, že Šumava je jedním z nejstarších pohoří v Evropě, připomínají místní ledovcová jezera. Kdysi ve čtvrtihorách byly vrcholky mnohých šumavských hor pokryty menšími sva-hovými ledovci. Když doba le-dová skončila, zůstaly po těchto ledovcích pánve zvané kary, kte-ré daly vzniknout všem šumavským jezerům. Takových jezer lze na české straně napočítat pět, na bavorské pak další tři.

Přímo v národním parku leží Plešné a Prášílské jezero a jeze-ro Laka. Dvě největší jezera – Černé a Čertovo – už se nachá-zejí v chráněné krajinné oblasti.

Kar Černého jezera je za-hlouben do svahu nejvyššího vrcholu Železnorudské hornati-ny – Jezerní hory. Samotné je-zero má rozlohu 18,4 hektaru a hluboké až čtyřicet metrů.

Jestliže Černé jezero je nej-větší ze všech, nejmenší je je-zero Laka – ale to se zas nachá-zí v jedenácti stech metrech a je tudíž nejvýše položeným. Laka, kterému se dříve říkalo také Mlaka nebo jen prostě Ple-so, je hluboké nejvýš čtyři me-try – a postupně zarůstá vegeta-cí. Naučné cedulky tvrdí, že po-malu přechází ve zrašelinělý močál, čemuž nasvědčují i plo-voucí ostrůvky travin, které se melancholicky pohupují na hladině.

EVA HORÁKOVÁ

Šumavský park nabízí 350 km cyklotras.

INZERCE

Hledání dokonalosti
a harmonie
je neoddělitelnou
součástí
kultury a hodnot
společnosti Canon.

Canon

Canon CZ, s. r. o.
generální partner
národních parků České republiky

IN-00294